

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **V. K.**, zastoupen Mgr. Ondřejem Hradilem, advokátem, se sídlem Bráfova třída 531/37, 674 01 Třebíč, proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina,** se sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 6. 2013, č. j. KUJI 40776/2013ODSH 636/2013-Ma RODV, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 21. 8. 2015, č. j. 30 A 76/2013 – 77,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I.
Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Městského úřadu Třebíč, odbor dopravy (dále jen „stavební úřad“) ze dne 15. 4. 2013, č. j. OD 18819/13 - SPIS 2097/2013, byla dle ust. § 115 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon)(dále jen „stavební zákon“), povolena stavba „II/410 Číměř průtah“ na pozemku p. č. 221/1 v k. ú. Číměř nad Jihlavou. Tímto rozhodnutím byly povoleny stavební úpravy spočívající v opravě stávajícího krytu komunikace v délce cca 550 m vč. křižovatky se silnicí č. III/4011 spočívající v odfrézování obrusné vrstvy, očištění povrchu, provedení spojovacího postřiku a nové obrusné vrstvy.

Současně s úpravou silnice měl být podle stavebního povolení opraven stávající propustek, vyčištěny příkopy, osazen odvodňovací žlab, zpevněny štěrkodrtí krajnice a zřízeny kanalizační uliční vpusti. V úseku od křižovatky silnic II/401 a II/351 po obecní úřad měly být osazeny silniční obruby.

[2] Žalovaný k odvolání žalobce rozhodnutím ze dne 10. 6. 2013 č. j. KUJI 40776/2013ODSH 636/2013-Ma RODV (dále jen „napadené rozhodnutí“), změnil výše uvedené rozhodnutí tak, že opravil označení předmětné pozemní komunikace druhé třídy na správné označení „II/401“, a ve zbytku odvolání zamítl.

[3] Toto rozhodnutí napadl žalobce žalobou u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“). Namítal, že speciální stavební úřad žalobci řádně neoznámil zahájení stavebního řízení v souladu s ustanovením § 112 stavebního zákona. Žalobce neobdržel žádné písemné oznámení o zahájení stavebního řízení. Stavební úřad pochybil, i pokud oznámil zahájení řízení veřejnou vyhláškou, neboť žádné oznámení neuveřejnil způsobem umožňujícím dálkový přístup, ačkoliv k tomu má v případě doručování veřejnou vyhláškou povinnost podle ustanovení § 25 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“). Žalobce má dále za to, že předmětná stavba nepředstavuje stavební úpravu podle § 14 vyhlášky č. 104/1997 Sb., kterou se provádí zákon o pozemních komunikacích (dále jen „silniční vyhláška“), ale jedná se o přístavbu, a to vzhledem k rozšíření silnice a dotčení práv třetích osob. V projektové dokumentaci není uspokojivě řešen odvod dešťové vody ze sousedících pozemků, ale pouze odvodnění silničních ploch. Povolenou stavbou je narušen stávající systém, který odvodnění pozemků zajišťoval, v důsledku čehož by mohlo docházet i k nadměrnému prosakování půdy a znehodnocení okolních pozemků a staveb, a tudíž i zásahu do vlastnického práva žalobce. Žalobce dále namítl, že z vyjádření žalovaného stran odvodnění stavby vyplývá, že by mělo dojít k napojení na stávající dešťovou kanalizaci, ovšem taková v obci Číměř po většinu trasy průtahu neexistuje a žalobci ani není známo, že by mělo být povoleno její provedení či že by v tomto směru mělo probíhat stavební řízení. Uvedené napojení tedy není možné.

[4] Krajský soud rozsudkem ze dne 21. 8. 2015, č. j. 30 A 76/2013 – 77 (dále jen „napadený rozsudek“), žalobu jako nedůvodnou zamítl. Uvedl, že dle zákona mělo být oznámení o zahájení stavebního řízení zveřejněno jak na fyzické, tak i elektronické úřední desce stavebního úřadu. Z dokazování provedeného při jednání krajský soud dovodil, že oznámení o zahájení stavebního řízení bylo řádně vyvěšeno také na elektronické úřední desce stavebního úřadu a Obecního úřadu Číměř. Žalovaný soudu předložil tiskové sestavy pořízené z archivu elektronické úřední desky, z nichž je patrné, že na elektronické úřední desce Městského úřadu Třebíč byl dne 14. 3. 2013 vyvěšen Acrobat Reader dokument s názvem 14.3.II.-410 průtah Číměř, a na elektronické úřední desce Obecního úřadu Číměř stejný den byl vyvěšen dokument s názvem „Veřejná vyhláška-oznámení o zahájení stavebního řízení“, který byl sejmut dne 2. 4. 2013. Krajský soud posoudil uvedené dokumenty jako věrohodné. *Obiter dictum* poté podotkl, že i když žalobce nevznesl žádné námitky v průběhu stavebního řízení, žalovaný posoudil jeho odvolání v plném rozsahu, přičemž se zabýval i námitkami věcného charakteru směřujícími zejména proti technickým parametrům předmětné stavby.

[5] Námitka žalobce, že povolovaná stavba není stavební úpravou ve smyslu § 14 silniční vyhlášky, která podléhá režimu ohlášení, pozbývá smyslu. Stavební úpravy nebyly povoleny pouze v režimu ohlášení, před vydáním napadeného rozhodnutí bylo vedeno řízení o povolení stavby. Pokud žalobce dovozuje porušení svého vlastnického práva v důsledku narušení odtokových poměrů na předmětné silnici, jedná se o hypotetickou konstrukci, která není ve fázi povolování stavby z projektové dokumentace prokazatelná. Žalovaný na tuto námitku reagoval v napadeném rozhodnutí adekvátně, pokud uvedl, že samotné odtokové poměry budou realizací projektu spíše zlepšeny, např. čištěním příkopů, opravou propustků nebo posílením dešťových vpustí. Jelikož stavba měla být realizována pouze na pozemku p. č. 221/1, na němž se nalézá těleso silniční komunikace druhé třídy II/401, a nikoliv na přiléhajících pozemcích, je logické, že stavební povolení neřešilo odvodnění a odtokové poměry sousedních pozemků. Z projektové dokumentace stavby (zejm. z průvodní a technické zprávy a připojených výkresů) jednoznačně vyplývá, že stavba kanalizace předcházela předmětné stavbě a byla jedním z důvodů, proč došlo k realizaci předmětných stavebních úprav silnice č. II/401. Konkrétně je z projektové dokumentace zřejmé, že dešťová voda je jímána částečně do silničních příkopů, částečně do dešťových vpustí, napojených na dešťovou kanalizaci, nicméně jímání a odvod dešťové vody není zajištěn v celém rozsahu úseku. Z toho žalobce nesprávně dovozuje, že podél předmětné silnice II/401 žádná dešťová kanalizace nevede, což není pravdou.

II.
Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[6] Žalobce /stěžovatel/ napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností, která v zásadě sleduje argumentaci uplatněnou již ve správní žalobě. Má za to, že krajský soud nesprávně posoudil předmětnou změnu stavby jako stavební úpravu ve smyslu § 14 silniční vyhlášky, přičemž dle stěžovatele se jedná o přístavbu ve smyslu § 2 odst. 5 písm. b) stavebního zákona, neboť došlo k rozšíření komunikace ze stávajících 4,8 – 5,5 m na 6 m. Z tohoto titulu se měla projektová dokumentace a stavební úřad zabývat otázkou omezení práv a oprávněných zájmů vlastníků sousedních pozemků. V důsledku provedení změny stavby došlo k narušení stávajícího odtokového systému, nadměrnému prosakování půdy a k podmáčení a vlhnutí staveb na těchto pozemcích. Nesprávné je tvrzení žalovaného i krajského soudu, že došlo ke zlepšení odtokových poměrů. Naopak, po vyhloubení kinety pro uložení kanalizačního potrubí byly původní silniční příkopy zasypány a sousední pozemky jsou bez funkčního odvodnění. Nemohlo dojít k napojení na stávající dešťovou kanalizaci, jak vyplývá z projektové dokumentace, neboť ta pro většinu trasy předmětné komunikace v době zahájení prací neexistovala. Kanalizace tudíž musela být prováděna současně s realizací předmětné stavby, ač se na kanalizaci toto stavební povolení nevztahovalo.

[7] Stěžovatel byl stavbou ovlivněn i jako vlastník studny umístěné po straně silnice (studny jsou navíc v projektové dokumentaci nesprávně označeny nebo nejsou označeny vůbec). Provedením změny stavby došlo k přiblížení komunikace ke studni, čímž došlo ke znehodnocení studny a v ní jímané vody. Stěžovatel musí v současnosti nechávat zpracovat projekty na úpravu a opravu studny, vodovodu, vrat a vjezdu k nemovitosti (z důvodu ztížení výhledu vinou rozšíření komunikace).

[8] Stěžovatel trvá též na tom, že mu stavební úřad neoznámil zahájení stavebního řízení v souladu s ustanovením § 112 stavebního zákona. Veřejná vyhláška, kterou bylo předmětné řízení zahájeno, nebyla fyzicky vyvěšena na úřední desce obce Číměř a nebyla ani uveřejněna způsobem umožňujícím dálkový přístup na elektronické úřední desce obce a stavebního úřadu. Stěžovatel se tak nemohl o stavebním řízení včas dozvědět a byl tudíž zásadním způsobem zkrácen na svém právu uplatňovat námitky a připomínky. Uvedenou skutečnost ověřoval v archivu elektronické úřední desky a jako důkaz předložil vytištěnou sestavu z tohoto archivu, kde se tyto dokumenty o zahájení řízení nenachází. Pokud žalovaný soudu předložil vlastní vytištěné sestavy dokládající vyvěšení těchto dokumentů a záznam o fyzickém vyvěšení vyhlášky, nelze si to vyložit jinak, než že mohlo dojít k falzifikaci. Krajský soud nesprávně posoudil jako věrohodné důkazy doložené žalovaným, stěžovatel totiž na rozdíl od stavebního úřadu a obce neměl přístup do jejich informačního systému a nemohl s ním manipulovat. Vzhledem k jeho věku ani nelze předpokládat technickou způsobilost k takové manipulaci. Krajský soud se měl tudíž přiklonit k věrohodnosti listin předložených stěžovatelem.

[9] Žalovaný ve svém stručném vyjádření uvedl, že stavba, která byla předmětem řízení, již zhruba 2 roky stojí, přičemž není zřejmé, jak změnila odtokové poměry a dotkla se práv stěžovatele. Z tohoto důvodu považuje za spornou samotnou žalobní legitimaci stěžovatele.

III.
Posouzení kasační stížnosti

[10] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[11] Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost **není** důvodná.

[12] K úvahám žalovaného, zpochybňujícím samotnou žalobní legitimaci stěžovatele uvádí Nejvyšší správní soud následující. Podle § 65 odst. 1 s. ř. s. *kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen „rozhodnutí"), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí*. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009-120, publ. pod č. 1910/2009 Sb. NSS, uvedl, že *otázku aktivní procesní legitimace navrhovatele jako podmínku přípustnosti návrhu nelze směšovat s otázkou aktivní věcné legitimace návrhu, tedy s otázkou jeho důvodnosti. Přípustný je ten návrh, který obsahuje zákonem stanovená (tedy mj. myslitelná a logicky konsekventní) tvrzení; není však nutné, aby tato tvrzení byla pravdivá. Pravdivost tvrzení je však naopak zásadní pro posouzení důvodnosti návrhu - to se však již zkoumá v řízení ve věci samé, nikoli při posuzování přípustnosti*. Stěžovatel je vlastník

sousedního pozemku, přičemž se domnívá, že uskutečněním předmětné stavby dojde k zásahu do jeho práv a oprávněných zájmů. Jeho žalobní legitimace je tedy nepochybně dána.

[13] Námitka stěžovatele, že krajský soud nesprávně posoudil předmětnou změnu stavby jako stavební úpravu ve smyslu § 14 silniční vyhlášky, je nedůvodná, jelikož takové tvrzení je zjevně nepravdivé. Krajský soud změnu stavby takto neposoudil a naopak upozornil na to, že kvalifikace stavby v tomto směru není podstatná. Smyslem ustanovení § 14 silniční vyhlášky je poskytnout taxativní výčet stavebních úprav dálnice, silnice a místní komunikace, pro něž postačí místo stavebního povolení ohlášení speciálnímu stavebnímu úřadu (s odkazem na ust. § 16 odst. 4 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích). V nyní posuzovaném případě však změna stavby nebyla provedena na základě ohlášení, bylo vedeno stavební řízení, jehož výsledkem bylo vydané stavební povolení. Ustanovení § 14 silniční vyhlášky tudíž v daném případě vůbec nebylo aplikováno. Otázku, zda se v případě předmětné změny stavby jedná o přístavbu ve smyslu § 2 odst. 5 písm. b) stavebního zákona nebo o stavební úpravu dle § 2 odst. 5 písm. c) stavebního zákona spojuje stěžovatel s nutností projektové dokumentace zabývat se v případě přístavby otázkou omezení práv a oprávněných zájmů vlastníků sousedních pozemků.

[14] Otázka dotčení práv vlastníků sousedních pozemků však byla v napadeném rozhodnutí i jemu předcházejícím řízení řešena. Případnému dotčení okolních pozemků se věnovala jak projektová dokumentace, tak i konkrétně ve vztahu k námitkám stěžovatele žalovaný v napadeném rozhodnutí. V Průvodní a technické zprávě se uvádí, že stavba nemá vliv na dosavadní využití území a okolní stavby. V projektové dokumentaci je řešeno také napojení sjezdů k jednotlivým nemovitostem. V napadeném rozhodnutí se žalovaný zabýval konkrétními námitkami stěžovatele. Uvedl, že stavební práce budou probíhat pouze na pozemku ve vlastnictví stavebníka p. č. 221/1. Vlastnické právo stěžovatele nebude dotčeno, jelikož na tomto pozemku již v současné době existuje silnice II. třídy a tento stav zůstane zachován. K námitce poukazující na zhoršení odtokových poměrů žalovaný uvedl, že předmětná stavba představuje opravu stávající komunikace po pokládce kanalizačního řadu a neovlivní odtokové poměry v okolí. Samotné odtokové poměry budou realizací stavby spíše zlepšeny, např. čištěním příkopů, opravou propustků nebo posílením dešťových vpustí. Vzhledem k tomu, že změnou stavby nedojde k zásahu do konstrukčních vrstev vozovky, nemůže vlivem stavby dojít ani ke znehodnocení studny ve vlastnictví stěžovatele.

[15] Nejvyšší správní soud má uvedené hodnocení za dostatečné a ztotožňuje se se závěry žalovaného i krajského soudu. V žalobě stěžovatel poukazoval na to, že není uspokojivě řešeno odvodnění dešťové vody a že stavba naruší stávající systém odvodnění, a mohlo by tudíž dojít k nadměrnému prosakování vody na sousední pozemky. K žalovaným zmiňované kanalizaci uvedl, že žádná dešťová kanalizace v obci Číměř po většině trasy průtahu neexistuje a ani mu není známo, že by v tomto směru mělo probíhat správní řízení. Tvrzení o narušení odtokových poměrů konkretizuje v kasační stížnosti, když uvádí, že po vyhloubení kinety pro kanalizační potrubí došlo k zasypání původních silničních příkopů, které odvod vody zajišťovaly. Kanalizace v době zahájení stavebních

prací v celé délce průtahu neexistovala, a musela být tedy prováděna bez příslušného stavebního povolení spolu s průtahem.

[16] Stěžovatel nikde v žalobě neuváděl, jak konkrétně měl být stávající odvodňovací systém narušen. Žalobní tvrzení byla toliko hypotetické povahy, tedy že by mohlo docházet k nadměrnému prosakování půdy a hromadění dešťové vody. V kasační stížnosti spojuje narušení odtokových poměrů s vyhloubením kinety pro kanalizaci, jejíž existenci v žalobě zpochybňuje. S ohledem na tvrzení samotného stěžovatele tedy lze usoudit na to, že kanalizace na odvod dešťové vody podél předmětné pozemní komunikace existuje. Dle projektové dokumentace i žalovaného je odvod dešťové vody zajišťován prostřednictvím kanalizace a k narušení odtokových poměrů sousedních pozemků by nemělo docházet. Proti tomu stojí tvrzení stěžovatele o podmáčení jeho pozemků a vlhnutí staveb na nich umístěných, přičemž jde o tvrzení ničím nedoložená. Narušení odtokových poměrů nadto v kasační stížnosti stěžovatel spojuje se stavbou kanalizace, která však není předmětem řízení v případě nyní napadeného rozhodnutí o povolení změny stavby pozemní komunikace.

[17] Stěžovatel v žalobě dále vyjádřil přesvědčení, že stavbou bude negativně ovlivněn i jako vlastník studny při okraji pozemní komunikace. Uvedl, že změna stavby může znehodnotit studny i vodu, kterou jímají. Při ústním jednání se jej krajský soud dotazoval, v čem spatřuje přímý zásah napadeného rozhodnutí do svých práv. Stěžovatel soudu sdělil, že těsně vedle pozemku silnice má studnu, která měla přístup do škarpy na pozemku obce, resp. kraje. V důsledku rozšíření silnice a budování kanalizace by měl studnu ze strany obetonovat, přičemž změnou terénních poměrů přístup zboku fakticky již neexistuje, neboť je téměř zahrnut. Odhadl škodu na 150 000 Kč. V kasační stížnosti namítá, že v současné době musí nechávat zpracovat projekty na úpravu a opravu studny, vodovodu, vrat a vjezdu k nemovitosti.

[18] Nejvyšší správní soud podotýká, že pokud jde o namítanou nutnost zpracování projektů na opravu vodovodu, vrat a vjezdu k nemovitosti (patrně na druhé straně silnice než se nachází studna), tyto skutkové okolnosti zmínil stěžovatel poprvé v kasační stížnosti a jde tudíž o námitky nepřípustné (srov. § 109 odst. 5 s. ř. s.). K namítanému znehodnocení studny se vyjádřil již žalovaný v tom směru, že ke stavebním pracím mělo docházet výhradně na pozemku, kde se již nachází stávající pozemní komunikace a k dotčení okolních pozemků by tudíž nemělo dojít. Stěžovatel ani v tomto případě konkrétní škodu na svém majetku ani způsob jejího vzniku žádným způsobem nedoložil, a to i přesto, že již v době jednání před krajským soudem byla předmětná změna stavby cca 2 roky hotová a užívaná. Případné ztížení přístupu ke studni (přičemž není zřejmé, zda ztížený přístup je důsledkem provedení nyní posuzované stavby nebo důsledkem provedení kanalizace) nepředstavuje v tomto případě nezákonnost, která by mohla vést ke zrušení napadeného rozhodnutí. Nejvyšší správní soud se v tomto řízení nemůže zabývat škodou, která by případně mohla stěžovateli vzniknout v důsledku neodborného provádění stavebních prací nebo v důsledku provádění prací v rozporu se stavebním povolením (pokud by např. stavební práce negativně zasáhly pozemek stěžovatele).

[19] K námitce vad doručení oznámení o zahájení správního řízení veřejnou vyhláškou již krajský soud v napadeném rozsudku správně uvedl, že *podle ustanovení § 26 odst. 1*

správního řádu platí, že každý správní orgán zřizuje úřední desku, která musí být nepřetržitě veřejně přístupná. Pro orgány územního samosprávného celku se zřizuje jedna úřední deska. Obsah úřední desky se zveřejňuje i způsobem umožňujícím dálkový přístup. Tam, kde správní řád či jiný právní předpis ukládá správnímu orgánu vyvěsit písemnost na úřední desce, je třeba dovodit, že písemnost musí být vyvěšena nejen na fyzické úřední desce správního orgánu, ale také na elektronické úřední desce. Tento závěr vyplývá i ze samotného znění § 25 odst. 2 správního řádu, podle něhož se *doručení veřejnou vyhláškou provede tak, že se písemnost, popřípadě oznámení o možnosti převzít písemnost, vyvěsí na úřední desce správního orgánu, který písemnost doručuje; na písemnosti se vyznačí den vyvěšení. Písemnost nebo oznámení se zveřejní též způsobem umožňujícím dálkový přístup. Patnáctým dnem po vyvěšení se písemnost považuje za doručenou, byla-li v této lhůtě splněna i povinnost podle věty druhé*. Krajský soud podle originálu oznámení o zahájení řízení založeného ve správním spisu zjistil, že vyhláška byla vyvěšena na úřední desce Městského úřadu v Třebíči dne 14. 3. 2013 a sejmuta dne 2. 4. 2013 a ve stejném časovém rozmezí byla vyvěšena i na úřední desce obecního úřadu obce Číměř. Správně uzavřel, že vyvěšení na fyzické úřední desce stavebního úřadu i obce Číměř je tak doloženo.

[20] Dle dikce zákona se písemnost vyvěšuje na úřední desce správního orgánu, který písemnost doručuje, v posuzovaném případě tedy na úřední desce, potažmo elektronické úřední desce stavebního úřadu, Městského úřadu Třebíč. Vyvěšení (či nevyvěšení) písemnosti na úřední desce obce Číměř nemá na účinnost doručení oznámení o zahájení stavebního řízení vliv, jelikož zákon nestanoví správnímu orgánu povinnost vyvěsit písemnost také na úřední desce obce, v jejímž obvodu se stavba nachází. K totožnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 4. 9. 2015, č. j. 8 As 174/2014 – 30, když konstatoval, že *doručovat územní rozhodnutí vyvěšením veřejné vyhlášky nejen na úřední desce stavebního úřadu, který takové rozhodnutí vydal, ale též na úřední desce obecního úřadu, kde se nachází dotčená nemovitost, nemá oporu v zákoně. Vzhledem k tomu, že pro řízení podle stavebního zákona se podpůrně užívají příslušná ustanovení správního řádu, aplikuje se při absenci speciální úpravy i pro doručování veřejnou vyhláškou podle stavebního zákona § 25 správního řádu. Jak se mimo jiné podává z výše již citovaného § 25 odst. 2 správního řádu, doručení veřejnou vyhláškou se provede současně vyvěšením doručované písemnosti na úřední desce doručujícího správního orgánu a zveřejněním způsobem umožňujícím dálkový přístup*. V citované věci se jednalo o doručování územního rozhodnutí (za účinnosti stavebního zákona ve znění do 31. 12. 2013) a nyní je posuzováno doručování oznámení o zahájení stavebního řízení ze dne 14. 3. 2013. Rozhodující však je skutečnost, že stavební zákon v rozhodném znění neobsahuje speciální úpravu doručování veřejnou vyhláškou v řízení stavebním a stavební úřad správně postupoval podle § 25 odst. 2 ve spojení s § 144 správního řádu (včetně poučení do kdy lze uplatnit námitky), neboť šlo o řízení s velkým počtem účastníků. Stavební zákon v § 112 v rozhodném znění, jehož se stěžovatel dovolává, stanoví toliko, že v řízení s velkým počtem účastníků se v oznámení o zahájení řízení a v dalších úkonech účastníci řízení podle § 109 písm. e) a f) identifikují označením pozemků a staveb evidovaných v katastru nemovitostí přímo dotčených vlivem záměru. V daném případě s odvoláním na toto ustanovení byli účastníci řízení (§ 27 odst. 2 správního řádu) včetně stěžovatele identifikováni jménem a příjmením a označením parcelních čísel dotčených pozemků, jednotlivě bylo doručováno jen účastníkům dle § 27 odst. 1 správního řádu (§ 144 odst. 6 správního řádu). Speciální právní úpravu pro doručování účastníkům řízení, jíž by byl speciální stavební úřad vázán, nemá v daném

případě ani zákon č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích (§ 16 a násl.) *Obiter dictum* lze dodat, že povinnost vyvěsit písemnost na úřední desce obecního úřadu, jehož územního obvodu se týká, v minulosti stanovila v § 48 vyhláška č. 132/1998 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení stavebního zákona (zákona č. 50/1976 Sb.). Uvedená vyhláška však byla s účinností od 1. 7. 2006 zrušena.

[21] Skutečnost, že oznámení o zahájení stavebního řízení bylo vyvěšeno na fyzické úřední desce Městského úřadu Třebíč, není mezi stranami sporná, a tudíž ji není třeba blíže zkoumat. Stěžovatel naopak tvrdí, že stavební úřad nesplnil svou povinnost vyvěsit písemnost způsobem umožňujícím dálkový přístup. Dle tvrzení žalovaného bylo oznámení o zahájení stavebního řízení zveřejněno na elektronické úřední desce stavebního úřadu v době od 14. 3. 2013 do 2. 4. 2013. Ke správní žalobě přiložil stěžovatel tiskovou sestavu z internetových stránek stavebního úřadu, která byla pořízena dne 12. 6. 2013. Tato sestava má prokazovat, že se uvedená písemnost na elektronické úřední desce stavebního úřadu nenacházela. V návaznosti na předložené tiskové sestavy vyzval krajský soud žalovaného, aby osvědčil formou listin či výstupů z příslušné aplikace provozu elektronické úřední desky, že předmětná písemnost byla v elektronické podobě vyvěšena. Výstup z příslušné aplikace žalovaný soudu poskytl (srov. soudní spis, č. l. 57). Vyplývá z něj, že dokument ve formátu pdf s názvem „14.3.II-410 průtah Číměř“ byl na elektronické úřední desce vyvěšen od 14. 3. 2013 do 2. 4. 2013. Poslední změna dokumentu byla v aplikaci provedena 24. 5. 2013 a nic nenasvědčuje tomu, že by s výstupem bylo manipulováno. Krajský soud dospěl k závěru, že listiny předložené žalovaným jsou důvěryhodné a Nejvyšší správní soud se s ním v tomto ohledu ztotožňuje. Jak uvedl krajský soud, z tiskových sestav předložených stěžovatelem *není seznatelné, zda se jedná o kompletní tiskové zobrazení obsahu elektronické úřední desky v inkriminovaném období*. Co je však podstatnější, stěžovatel uvedené tiskové sestavy pořídil dne 12. 6. 2013, tedy více než dva měsíce poté, kdy byla předmětná písemnost svěšena. Zcela legitimně tak mohlo dojít k situaci, kdy se již svěšená písemnost stěžovateli ve vyhledávacím formuláři nezobrazila, jelikož v okamžiku vyhledávání se již na elektronické úřední desce stavebního úřadu ani mezi archivovanými písemnostmi nenacházela. Tvrzení stěžovatele o tom, že ze strany stavebního úřadu došlo k manipulaci, či dokonce falšování údajů v aplikaci pro obsluhu elektronické úřední desky tudíž není jediným možným vysvětlením dané situace. Nejvyšší správní soud závěrem odkazuje také na podpůrnou argumentaci krajského soudu, který konstatoval, že *i když žalobce nevznesl žádné námitky v průběhu stavebního řízení, žalovaný posoudil jeho odvolání v plném rozsahu, přičemž se zabýval i námitkami věcného charakteru směřujícími zejména proti technickým parametrům předmětné stavby. Žalovaný tedy v plném rozsahu zachoval žalobcův legitimní právní zájem na uplatnění námitek, i když byly přezkoumány až v napadeném rozhodnutí.*

IV.
Závěr a náklady řízení

[22] Ze všech výše uvedených důvodů vyplývá, že napadený rozsudek není nezákonný z důvodů namítaných v kasační stížnosti. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[23] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví - li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto mu nevzniklo právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. července 2016

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu